

Sygn. akt I C 927/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2019 r. w Jaśle

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko D. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 927/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 3 lipca 2019 r.

Powód P. (...) z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego D. R. kwoty 1.489,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 29.03.2018 r. zawartej z (...) Polska (...) nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z 25.11.2016 r. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwanego uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się kwota 1.447,43 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 42,47 zł.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powód P. (...) z siedzibą we W. zawarł 29.03.2018 r. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach sekurytyzacji z (...) spółką z siedzibą w L..

W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanego D. R., wynikająca z umowy datowanej na 25.11.2016 r. opiewająca na kwotę należności głównej 1.447,43 zł, odsetki – 0 zł i koszty 19,42 zł (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności – k. 18 - 31, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy –

k. 32).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda 30.08.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec D. R. w kwocie 1.447,43 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w kwocie 42,47 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr(...) (...) k. 14).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu

o przedłożone dokumenty oraz potwierdzone za zgodność z oryginałem - ich kserokopie. Ich autentyczność nie nasuwała wątpliwości Sądu co do zgodności

z rzeczywistym stanem rzeczy, jednak ich moc dowodowa w kontekście art. 233 § 1 k.p.c. okazała się niedostateczna dla uwzględnienia żądania powoda. Dokumenty te bowiem w żaden sposób nie potwierdzają faktu istnienia jakiegokolwiek stosunku prawnego pomiędzy pozwanym a powodem lub jego poprzednikiem prawnym. Zatem nabycie przez stronę powodową wierzytelności pieniężnej dochodzonej pozwem, jak wynikało to z jej oświadczenia zawartego w wyciągu z ksiąg rachunkowych, nie zostało udowodnione, natomiast ewentualne obciążenie sądu czynnościami zmierzającymi do uzyskania jakichkolwiek dowodów w tym zakresie, nie znajduje żadnej podstawy prawnej. Dysponując materiałem dowodowym zaoferowanym przez powoda, Sąd ocenił przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, jako dokument nie posiadający mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych) a mający jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z 11 lipca 2011 r. r., P 1/10) – z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości. Dokument prywatny nie korzysta bowiem

z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych.

O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi

z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, na które powoływał się w uzasadnieniu żądania.

W szczególności nie wykazał istnienia wierzytelności, która obciążałaby pozwanego względem strony powodowej, jej wysokości i wymagalności.

Z uwagi na nieprzedłożenie dowodów wskazujących na zawarcie umowy pożyczki, jak też przeniesienie wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym ((...) S.A.) a kontrahentem powoda ((...)) Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu. Należy zauważyć, że powód nie przedstawił nawet Oświadczenia Pierwotnego Pożyczkodawcy, według wzoru stanowiącego załącznik nr 8 umowy, na podstawie którego Sąd mógłby wnioskować, że ciąg cesji został zachowany.

Przelew, inaczej cesja jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza

w miejsce cedenta. Jednostronny akt cesji, zawierający tylko podpisane przez cedenta oświadczenie, że wierzytelność swą przelewa na cesjonariusza, w ogóle nie przenosi wierzytelności (H. Ciepła, T. Żyżnowski, Glosa do wyroku Sądu Wojewódzkiego z 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP 1994, z. 2, poz. 30). Także w orzecznictwie przyjmuje się, że przelew wierzytelności nie może być skutecznie dokonany w drodze jednostronnej czynności prawnej. Celem

i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Podkreśla się, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła

ona cedentowi. Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet). Umowa cesji może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie, wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie, jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (art. 511 k.c.). Poza tym znajdują tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnych.

Do skuteczności przejęcia wierzytelności wymagane jest złożenie oświadczeń woli o cesji wierzytelności przez umocowane do tego osoby, a ponadto oświadczenia te nie mogą być dotknięte wadami.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, że zgodnie z przedłożonym przez powoda wyciągiem z rejestru funduszy inwestycyjnych, fundusz reprezentowany jest przez K. T. (...)z siedzibą we W., a do reprezentowania funduszu uprawnieni są dwaj członkowie zarządu działający łącznie. W imieniu K. T. (...)z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności zawarła natomiast M. T.. Jak wynika z odpisu KRS nie była ona osobą umocowaną do reprezentowania Funduszu, zaś powód nie dołączył do pozwu pełnomocnictwa do działania w imieniu Funduszu przez M. T., podpisanego przez osoby umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu Funduszu.

W konsekwencji należy przyjąć, iż nie zostało wykazane, ażeby przy podpisaniu umowy cesji wierzytelności została zachowana właściwa reprezentacja powoda, co z kolei obliguje do przyjęcia, iż umowa cesji wierzytelności została zawarta przez osobę nieuprawnioną. Skutkiem tego stanu rzeczy jest to, iż powód nie udowodnił, by nabył skutecznie ewentualną wierzytelność wobec pozwanego.

Nadto, z treści umowy cesji nie wynika, jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono

w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanego. Przedstawiony wyciąg

z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 32) nie stanowi dostatecznego dowodu nabycia przedmiotowej wierzytelności. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest załącznikiem do tej umowy

i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była wierzytelność względem pozwanego. Nie wykazano czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione w Załączniku numer 1 do umowy przelewu wierzytelności. Nie został on też poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, nie jest opatrzony jego pieczęcią, lecz jedynie parafką. Podkreślić należy, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej.

Jednocześnie z materiału dowodowego nie wynika, aby w chwili przelewu wierzytelność wskazana w pozwie przysługiwała zbywcy tj. (...).

Brak dostatecznej inicjatywy dowodowej powoda prowadził Sąd do uznania niezasadności zgłoszonego powództwa.

Co istotne, na gruncie art. 339 § 2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 29.05.1958 r., 1 CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok Sądu Najwyższego z 15.09.1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707, z 15.03.1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 06.06.1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 720 k.c. i w z zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.